

kon bio malo elastičniji. Do sada je u raznim udruženjima ribolovaca naših najvećih gradova bilo članova iz manjih mesta raznih srezova. Stupanjem na snagu ovog Zakona to je članstvo otpalo, ono nije više nigdje član udruženja ribolovaca, jer na područjima tih srezova nema takvih udruženja, a iz tehničkih razloga nije im moguće osnovati novo udruženje.

Zakon predviđa da se osnuje Savez udruženja ribolovaca N. R. Srbije i podsavez pokrajinski za Autonomnu pokrajinu Vojvodinu i oblasni za autonomnu oblast Kosovo i Metohiju. Na osnivanju saveza i podsaveza već se vrše organizacione pripreme. Isto tako bilo je potrebno da je Zakon predvideo osnivanje saveza i podsaveza za ribarske zadruge, što je moguće omaškom ispušteno, jer je po karakteru njihova posla taj viši stepen organizacije neophodno potreban. U savezu zemljoradničkih zadruga profesionalni ribari ne mogu naći dovoljno razumijevanja ni za svoj rad ni za svoje potrebe. Jednom novom uredbom dalo bi se i to regulisati.

Zakon se u svojim opširnim kaznenim odredbama osvrće na razne presteupe i kažnjavanje za te nepravilnosti. Ipak smatramo, da je u Zakonu trebalo naglasiti, da će se novčane svote ubrane za razne kazne, upotrebiti za unapređenje ribarstva.

Stupanjem na snagu ovog novog Zakona o ribarstvu, prirodno, gase se sve odredbe starog Zakona, ali ne treba padati u greške, u koje su padale ranije državne vlasti. Onako, kako se preko frontovskih i drugih organizacija upoznaju široke narodne mase raznovrsnim naređenjima, odredbama, zakonima, govorima i događajima kod kuće i u svetu, tako bi trebalo sve ribarske zadruge i udruženja ribolovaca upoznati ovim novim Zakonom o ribarstvu. Tek će tada on ući u narod. Taj posao treba da organizuju ribarska gazdinstva u zajednici sa poljoprivrednim referentima narodnih odbora. Kada narod upozna ovaj Zakon, on će ga se pridržavati i tada će se ispoljiti njegova prava vrednost.

Ante Tadić.

Organizaciono stanje ribarstva u Sloveniji

Neprijateljskom okupacijom 1941.—45. ribarstvo Slovenije pretrpjelo je teške štete.

Prije povlačenja neprijateljska vojska haračila je bombama, ručnim granatama, brzometnim puškama i drugim sredstvima za masovno ubijanje riba naročito u pastrovskim vodama. Pri tome je najjače stradao riblji mlad. S toga razloga narodna vlada Slovenije izdala je već u mjesecu junu 1945. g. naredbu, kojom je privremeno zabranila svaki ribolov u vodama Slovenije. Predratne ribarske organizacije i to Ribarska udruženja u Ljubljani, Celju i Mariboru počele su već tokom 1945. g. svojim radom te su prilagodile svoja pravila duhu novog vremena, vodeći računa o tekovinama narodno-oslobodilačkog pokreta. Zalagale su se i za to, da opća zabrana ribolova na početku 1946. g. bude ukinuta. Kako su Ustavom od 30. I. 1946. vode, a i životinje u tim vodama proglašene opće-narodnom imovinom, to je trebalo propise prijašnjeg Zakona o slatkovodnom ribarstvu (1937. g.) — koji je prije svega štitiio privatno ribarsko pravo — prilagoditi novim prilikama i novom duhu kolektivnosti. Republičkim zakonom od 11. V. 1946. g. podijeljene su sve otvorene vode u republici Sloveniji na ribarske jedinice (enote), kojima upravljaju ribarske zadruge. Ovih ribarskih jedinica ima sada u Sloveniji 13, a isto toliko ribarskih zadruga. Na rijeci Savi i nekim njenim pritocima ima i nekoliko ribarskih rezervata, kojima upravlja Predsjedništvo vlade LRS (Ljudske Republike Slovenije — Narodne Republike Slovenije). Predsjedništvo vlade LRS raspolaže također prinosom ribolova.

Ribarske zadruge u Sloveniji povezane su međusobno zajedničkim Savjetom (»Sosvet«) ribarskih zadruga u Ljubljani, koji izdaje vlastito stručno glasilo »Ribič«. Pretplata na taj list, koji izlazi dvomjesečno, obvezatna je za sve članove zadruga, koje se bave sezonskim ribolovom. Savjet zastupa interese svih ribara — sportaša kod centralnih narodnih vlasti i kod (republičkog) »Ribarskog gospodarstva Slovenije« u Ljubljani, koje opet upravlja zatvorenim vodama (ribnjacima) Slovenije.

U ribarskim zadrugama Slovenije, prema sadašnjem brojanom stanju, ima 4.400 učlanjenih ribolovaca —

pretežnom većinom sportaša — uz nekolicinu profesionalaca.

Ribarske zadruge stoje pod nadležnošću republičkog ministarstva poljoprivrede. Ipak se pokazalo, da i same »zadruge« više ne odgovaraju savremenim prilikama i potrebama kolektivnog gospodarstva. Vodeći računa o tim potrebama i obzirom na novi savezni Zakon o zemljoradničkim zadrugama za zajedničko obrađivanje zadružne imovine od 6. VI. 1949. sadašnje ribarske zadruge pretvorit će se uskoro u sportska ribarska udruženja, a ribari od zanata udružiti će se u zadrugu, koja će kao jedna i jedina postojati za cijelo područje Slovenije.

Stručni i pravnički rad na nacrtu novog Zakona o organizaciji ribarstva u Sloveniji — po primjeru sličnog zakona donešenog u Srbiji — već je završen te se očekuje, da će Narodna skupština LRS na svom prvom idućem zasjedanju izglasati nove zakonske propise o organizaciji ribarstva u Sloveniji.

U Sloveniji kroz čitavo vrijeme poslije oslobođenja radilo se mnogo, a i danas se radi na tome, da se vode ponovno poribljavaju, da se podigne proizvodnja riba, da se postave nova i rekonstruiraju oštećena ribogojilišta, čime bi se udovoljilo potrebama sportskih ribara, kojih se broj poslije rata pedesetorostručio — zahvaljujući tome, da je ribolov postao pristupačan širem krugu radnih ljudi, kao razonoda i sport.

Neke ribarske zadruge donijele su na svojim ovogodišnjim glavnim skupštinama zaključke, prema kojima članovi imaju izvjestan dio svoje lovine ustupiti po određenoj cijeni (Din 25.—) za potrebe ishrane naroda.

Druge zadruge priredile su posebne ribarske tjedne, te cijelu tjednu lovinu namijenile istoj svrsi.

Na taj način ribarske organizacije u Sloveniji rade solidarno sa Narodnim Vlastima, dajući svoj doprinos ishrani naroda. Takova je inicijativa za svaku pohvalu.

Dr. Ivo Seneković — Maribor